

ВІЧНИЙ

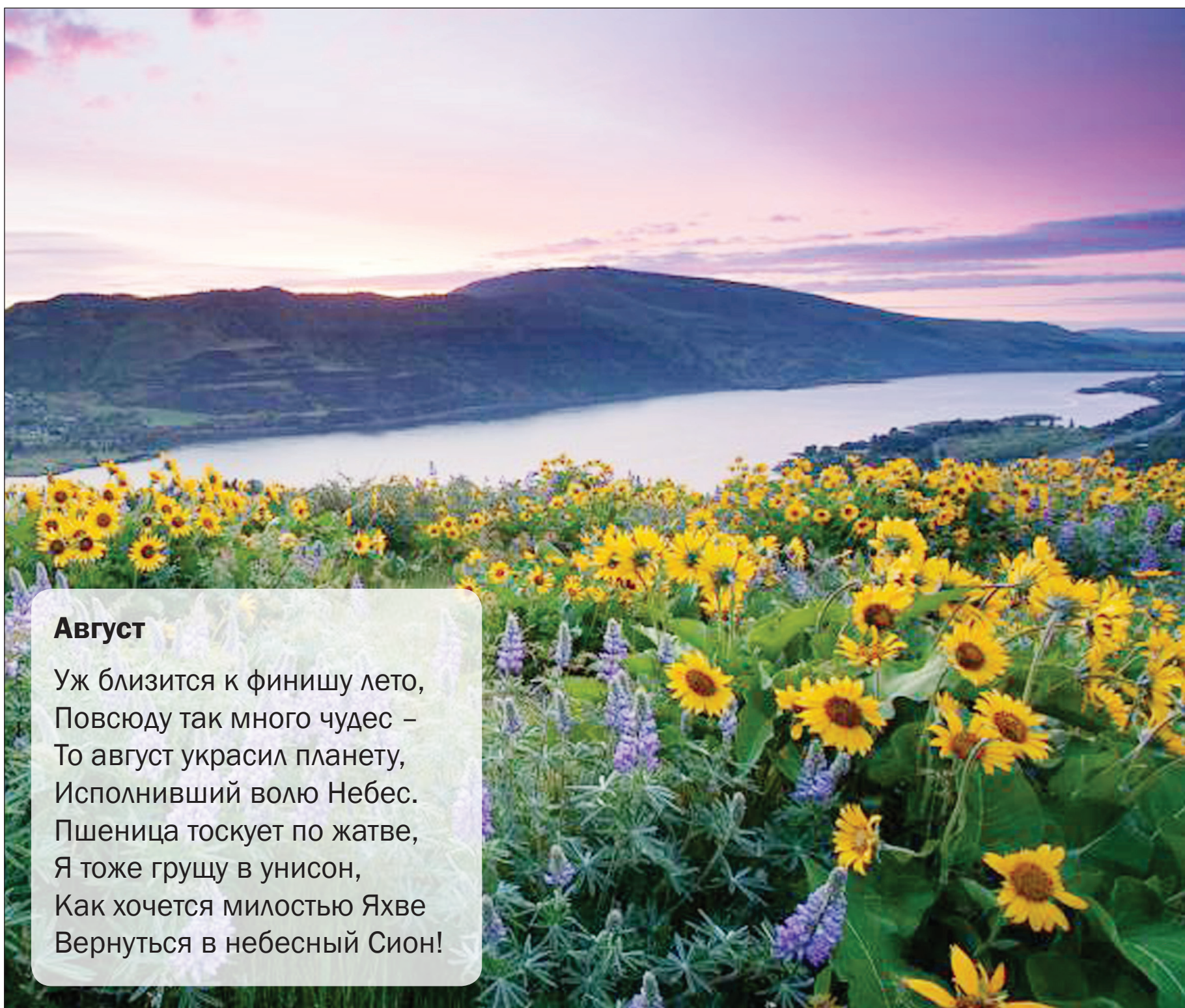

№8 (77)
СЕРПЕНЬ
2009

СКАРБ

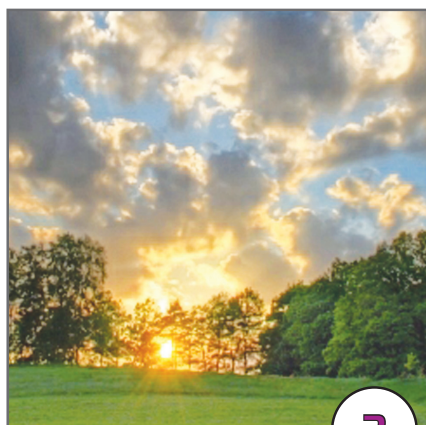
ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

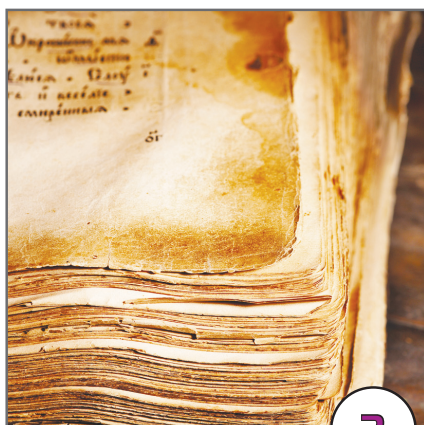
Август

Уж близиться к финишу лето,
Повсюду так много чудес –
То август украсил планету,
Исполнивший волю Небес.
Пшеница тоскует по жатве,
Я тоже грущу в унисон,
Как хочется милостью Яхве
Вернуться в небесный Сион!

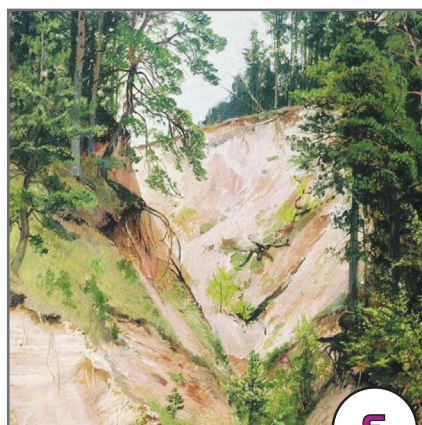
Свята Божка Трійця

2

Іван Хоменко —
перекладач Святого Письма

3

Що таке Сибір?

6

Сміх і сльози

8

■ Ігор Корещук

СВЯТА БОЖА ТРІЙЦЯ

ЛЮДСЬКА ВИГАДКА ЧИ БІБЛІЙНА ІСТИНА?

Початок у №6

Ідеї протидії догмату Трійці не нові. Вони у свій час мусувалися неоплатоністами, аріанами, монархістами, модалістами (савеліанами). Щоб описати всі ці історичні процеси, не вистачить і цілої книжки. Але якщо ви бажаєте детальніше розглянути це питання, пропонуємо вам книгу «Трійця: таємниця і відкриття» Вудро Уїддена, Джеррі Муна, Джона Ріва.

Хочу звернути увагу на той факт, що одним із перших, хто систематизував вчення про Христа, Котрий на його думку був створеною істотою, а отже не Богом, був Арій — єпископ Олександрійський (помер в 336 р.). Тому це вчення стало називатися аріанством. Варто нагадати, що саме Олександрія була колискою гностицизму, з яким боролися апостоли Павло та Іван. Історики цікаво відзначають, що центри іконовшанування знаходилися саме там, де було прийняте аріанство. Це логічно, бо якщо Христос — не божественна особа, то Його можна зображувати та ліпити у різних статуях поруч з Петром, Павлом та Іваном.

На Соборі в Нікеї 325 р. (а остаточно на Константинопольському соборі 381 р.), аріанство було засуджене як небіблійне вчення.

Деякі скептики, натякаючи на ортодоксальне походження ідеї про Трійцю, запитують: а чому так пізно в історії християнства почали говорити про природу Божества?

На це є щонайменше три причини.

1) У цьому раніше не було нагальної потреби, бо ранні християни вірили у Христа як Бога, бо молилися і поклонялися лише Йому. Наприклад, диякон Стефан молиться до Христа як до Бога, благаючи: «Господи Ісусе, прийми духа мого!» (Дії 7:59).

2) Історична причина — постійні гоніння. Християнам було не до богословських розробок та концепцій — вони думали як вижити, тому центром їхньої проповіді була проста істина про воскреслого Христа.

3) Аби християн не плутали з політеїстами, вони уникали акцентування на Трійці.

Лише в XIX–XX ст. почався бурхливий розвиток науки і техніки. Але і до цих відкриттів закони природи існували, діяли і були істинними, хоча люди про них і не знали? Так історично склалися і з вченням про Трійцю.

Запрошую зосередитися на біблійних фактах, що свідчать про Трійцю.

1. Титул, що свідчить про Трійцю.
2. Визнання віри, що свідчить про Трійцю.
3. Імена і титули Бога, що свідчать про Трійцю.
4. Навколишній світ, що свідчить про Трійцю.
5. Дух Пророцтва, що свідчить про Трійцю.
6. Атрибути Бога, що свідчать про Трійцю.

Є дві великі Біблійні істини щодо Божества:

Перша істина — Бог Єдиний. Це істина, що відмежовує християнство від язичницького політеїзму (багатобожності).

Друга істина — цей єдиний Бог являє Себе в трьох Особах: Отця, Сина і Святого Духа.

Уявіть собі, що ви знаходитесь на пароплаві, що пересікає Атлантичний океан з Європи в Америку. Яке видовище: хвилі б'ються об ваш лайнер, ви відчуваєте силу океану, що кидає корабель у різні боки. А якщо вас запита-

ють, чи знаєте ви, що таке Атлантичний океан? — О, так! — скажете ви, а потім замислитесь: Атлантичний океан? Це і молекули води, це і краплі води, що виблискують на сонці, це і сіль, розчинена в краплях води. Але хіба це Атлантичний океан? Чи відчули ми усю силу води та її об'єм? Ми пізнали лише невелику часточку цього безмежного океану, пройшовши вузькою борозною по його величі, але всеодно ви кажете: «Я знаю Атлантичний океан, бо плив по ньому». Я запрошую і вас у цю мандрівку, аби пізнати краплину великого океану Божої сутності та природи.

1. Титул, що свідчить про Трійцю

Як ви думаєте, де вперше у Святому Письмі міститься ідея Трійці? Ви можете здивуватися, але в першому тексті Біблії, — в третьому слові: «На початку Бог створив Небо та землю» (Бут.1:1).

В оригіналі тут вжитий титул Бога як іменник Елогім. У єврейській мові це множина іменника чоловічого роду і означає щонайменше три особи.

Елогім — Божество є множиною від слова Елоаг, яке зустрічається в Святому Письмі в різних формах 4370 разів (а точна форма 679 разів). Варто сказати кілька слів про словозміну по числах в єврейській мові. У нашій мові два числа: однина та множина. У єврейській — три числа: однина, двоїсте число, а множина це коли три і більше. Елогім — це множина іменника чоловічого роду. Подвійне число іменників чоловічого роду має закінчення «-ім», тому це слово в даному числі звучало б «Елогаїм». Але його немає у Святій Книзі, а є Елогім, де — «ім» це закінчення множини. Тобто Елогім — це щонайменше Три Особи Божества.

Часом противниками Трійці наводиться аргумент, ніби множинність Бога — є так званим «царським «ми», але на це немає жодного історичного факту, коли, наприклад, ізраїльські царі себе б так величали. Це штучне підлаштовування древньої культури під сучасні устої.

Звідки ж ми беремо Три особи єдиного Божества? Чи можна це побачити в Біблійному тексті оригіналу? Візьмемо, наприклад, вживання слова Елогім з дієсловом.

Як у нашій так і єврейській мові, дієслова мають відповідати іменнику за числом та родом, але, наприклад, в книзі Бут.1:1; 1:26 здається знаходимо повну граматичну невідповідність. Буквально ці тексти звучать: «створив Боги» (бара Елогім), «сказав Боги» (вай-йомер Елогім). Чи можемо ми звинуватити Мойсея у неграмотності, котрий закінчив найкращий єгипетський вуз у найкращих на той час викладачів? Ні, тут закладена Богом, Котрий надихав

Мойсея, ідея триєдності.

Часом Елогім вживається і з прикметником в однині. Наприклад, «Елогім — Цадик» — «Боги праведний» (Псал. 7:12).

Імена, що свідчать про Трійцю

Найчастіше вживане Боже ім'я — Яхве повторюється у Старому Завіті більше як у 5500 текстах. Важливе запитання: все-таки Яхве один чи більше осіб? Яскравий приклад: «І Господь послав на Содом та Гомору дощ із сірки й огню, від Господа з неба» (Бут.19:24). Тут йдеться про двох осіб Яхве. Якщо Бог не Єдиний, а один, то як зрозуміти два Яхве: один на небі, другий на землі? Християнська письменниця Еллен Уайт стверджує, що це був Ісус Христос. Крім того, що ми зустрічаємо у Псалмі 44:8 принаймні, дві особи — Елогім Елогейга, ми читаємо ще про два Господа (Псал. 109:1) — Яхве Адоні. Ці приклади з Біблії зайвий раз підкреслюють єдність Бога в Своїй сутності і множинність в особах.

Нерідко ми зустрічаємо у Старому Завіті словосполучення «Яхве Елогім» (в нашому перекладі Господь Бог). Це звучало, коли Бог відкрив Свою сутність та характер Мойсеєві (Вих. 34:6). Цими словами Ілля запрошує в 1Цар. 18:21 народ іти за Богом, і народ згодом, після спадання з неба вогню, відповідає тією ж самою фразою: «Яхве є Елогім» (1 Цар. 18:39), натякаючи на множинність осіб Божества.

Є ще один аргумент, що підтверджує множинність осіб Божества — це вживання титулу Бога — Адонай (Господь). «Господь» в однині «адоні» — господар, пан, а «Адонай» — множина, що повторюється в Старому Завіті аж 603 рази.

Цікаво, що коли Бог свідчить про Себе Мойсеєві, то тричі чуємо: «Господь, Господь, Бог...» (Яхве Яхве Ель) (Вих. 34:6). Тут вжито єврейські терміни, бо саме івритом написаний богонатхненний текст Старого Завіту. Не обов'язково знати іврит: адже Бог говорить про себе в множині в російському та українському перекладах, наприклад, (Бут. 1:26): «І сказав Бог: Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою...». Дехто стверджує, що це Бог розмовляє з ангелами. Але це неправильно з огляду на контекст, бо розмова іде між Особами, що здатні «бара» (Бут. 1:1), творити з нічого могутністю слова, а це винятково Божа здатність, на що неспроможна жодна створена істота. Бог говорить про Себе в множині і в інших текстах Старого Завіту (Бут. 2:18 — створімо). У Новому Завіті Спаситель каже про Бога і про Себе як рівних.

далі буде

Лето

Прикоснется летний вечер
Мягко, нежно и тайком,
Обнимая ваши плечи
Добрым, теплым ветерком.
Прострекочат вам цикады
Трели сумрачной зари.
Ночью соловья рулады
Вам подарят пошурри.
Липа ароматом тонким
Ласково коснется вас.
И лишь душу словом емким
Обласкает Божий глас.

Александр Второв

«ЧИЙ ТИ?»

(1 Сам. 30:13).

У християнстві не може бути «золотої» середини. Або ми під стягом Царя Еммануїла, щоб Йому служити й з Ним іти в бій, або ми посудимо порочного князя — сатани. Чий ти?

Читаю, дозволь мені допомогти тобі з відповіддю. Чи народжений ти згори? Якщо так, то ти Христів, якщо ні, ти не Його. Кому віриш? Віруючі в Ісуса є чадами Божими. Кому служиш? Напевно своєму панові, тому що той, кому служиш, — твій пан. З ким спілкуєшся? Якщо з Ісусом то спілкуйся й з тими, кому дорогий хрест: споріднені душі тягнуться одна до одної. Про що переважно говориш? Про земне чи небесне? Що знаєш про свого пана? Слухай багато вчаться у своїх панів. Якщо ти служиш Ісусу, про тебе скажуть, як про Петра й Івана: «Дізналися, що вони були з Ісусом» (Дії 4:13).

Залишається відкритим питання: «Чий ти?» Відповідай чесно, доки ще живий. Якщо не Христів, ти в рабстві. Тікай від свого жорстокого пана. Увійди в служіння Господові любові, і тобі відриється життя, повне благословень. Якщо ти Христів, дотримуйся чотирьох правил:

- 1) Нехай Слово Його стане для тебе законом, а Його бажання — твоїм прагненням.
- 2) Належиш Коханому — люби Його. Впусти Його в серце, наповни Ним душу.
- 3) Належиш Синові Божому — довіряйся Йому. Поклади турботи твої тільки на Нього.
- 4) Належиш Цареві царів — тримайся Його. Тоді життям своїм ти покажеш світові, кому належиш.

Рідній газеті

Наш «Вічний Скарб» —
це добре слово —
Всі люблять, навіть малюки.
Воно нас втішити готово,
Його читаєм залюбки.
На сторінках своїх газета
Дає нам радість пізнання,
Читаємо вірші поета,
Оформлення — її вбрання.
Завжди сторінка є дитяча:
Загадки, ребуси, кросворд
І для батьків тут є задача —
Хай зачекає і город.
Бажаєм рідній, цій газеті:
Наснаги творчої від нас,
Не зупинятися на злеті —
Тираж хай множиться весь час!
Щоб кожен мав в своїй квартирі
Газету — радість пізнання!
Щоб жили в злагоді та мирі
Ми з вами, як одна сім'я!
Хай летиться дощ благословення
На всіх без міри читачів.
Щоб всі одержали прозріння
І радість добрих Божих слів.

A.H.

Молитва Исуса

Ты Один понимаешь меня.
Я хочу на простор,
Я устал, как от мглы и удушья...
Самый страшный террор —
Есть террор равнодушья...
Ты Один понимаешь меня.
Самый тяжкий недуг —
Глухота, поразившая души,
Надо мной замыкается
 времени круг,
Все, что я созидал, разрушено.
Я остался один,
От меня отрекается даже родня,
Я для них — сумасброд,
 неудачник-раввин...
Гаснут, гаснут последние
 искры огня.
Ты Один понимаешь меня.

Наталья Щеглова

Іван Хоменко — перекладач Святого Письма

Третій повний переклад Біблії українською мовою відомий читачам під назвою «Святе Письмо». На відміну від попередніх двох перекладів, цей називають ще й римським, оскільки перекладач Іван Хоменко працював над ним переважно в Римі і на острові Капрі. Організація перекладу, підготовка тексту і видання здійснювалися під егідою і безпосереднім контролем духовенства Української Греко-католицької Церкви, зокрема відомого Василіанського чернечого чину (названого так на честь Василя Великого). На цей час воно перебувало в еміграції в Італії.

Ще однією дуже істотною рисою цього перекладу, порівняно з першими двома, є те, що перекладач Іван Хоменко (1892 — 1981) використовував не лише оригінальні масоретські тексти Старого Завіту, так званого «першого канону», але й книги «другого канону» — додаткові тексти Старого Завіту, взяті із Септуагінти, до яких богослови різних конфесій ставляться неоднозначно.

Як відомо, протестанти, православні і частина римокатоликів визнають богонатхненними лише 39 книг Старого і 27 книг Нового Завітів. Інші книги — Товита, Юдити, дві книги Маковеїв, Мудрости, Сираха, Варуха, Послання Єремії та 13-14 розділи пророка Даниїла — вважаються апокрифічними. Цей «другий канон» книг був прийнятий на Тридентському соборі (1545-1563), але визнають його канонічним лише католицькі церкви латинського та візантійського обрядів. Тому в цьому перекладі нараховується 47 книг у Старому Завіті, на відміну від 39 у перекладах Куліша та Огієнка.

Іван Хоменко народився 11 листопада 1892 року в місті Вінниця. Закінчивши місцеву класичну гімназію, 1913 року вступив на історико-філологічний факультет Київського університету ім. св. Володимира (Національний університет ім. Тараса Шевченка).

Під час Першої світової війни був викладачем у гімназії, а в період Української Народної Республіки вів освітні інструкторські курси на Київщині. Добре володів древніми класичними мовами (єврейською, грецькою, латинською), а також сучасними (французькою, англійською, італійською та німецькою) мовами. Як знавець багатьох мов І.Хоменко був запрошений міністром закордонних справ УНР Дмитром Дорошенком для роботи в міністерстві. Згодом він скеровується на службу до Українського посольства в Австрії, де у вільний від роботи час навчається у Віденському університеті.

У Відні І.Хоменко познайомився з митрополитом Андрієм Шептицьким, котрий запросив його на роботу до Кам'янець-Подільської єпархії. У 1921 році його направили до Риму для вивчення теології й філософії в одному з католицьких університетів. Одержавши 1925 року степінь доктора філософії, він аж до 1936 року вивчав богослов'я. У листопаді 1940 року його висвячують у сан священника. Вважають, що 1940 рік є початком тривалого періоду третього перекладу Біблії українською мовою. Через слабке здоров'я І.Хоменко переїжджає на острів Капрі. Тут, на березі Тірренського моря, він продуктивно, у цілому близько 20 років, працював над пере-

кладом Біблії. У цьому тихому куточку, куди не доходили дискримінація української мови і військове лихоліття, майже в повній самотності, маючи при цьому гарні умови для роботи й користуючись заступництвом Василіанського черничного чину, священник І.Хоменко спокійно здійснював свій переклад Святого Письма. Слід особливо зазначити, що він турбувався не тільки про точний виклад змісту тексту, але й про гарне звучання мови. Уродженець українського Поділля, що упродовж століть вбирало в себе особливості мови різних регіонів України, перекладач повною мірою використовував усю красу мови своєї Батьківщини.

Редгування і рецензування перекладу виконувала комісія кращих українських вчених-богословів Василянського чину. Робота з підготовки й удосконалення цього перекладу продовжувалося понад 10 років. Усі авторські права щодо цього перекладу були передані автором отцям Василянам.

Третій повний переклад Біблії українською мовою був виданий ще за життя перекладача, у 1963 році. Після видання Біблії І.Хоменко 1964 року переїхав до Василіанського монастиря в Мондері (Канада). Незабаром він знову опинився на острові Капрі, де й помер 10 квітня 1981 року.

Не зважаючи на те, що третій повний переклад Біблії — праця Української греко-католицької Церкви, його вихід у світ — подія всеукраїнського значення. Адже ним користуються не лише греко-католики, але й не-мала частина православних та протестантів. Усіх читачів Святого Письма приваблює манера викладу, гарна сучасна літературна мова, точність у передачі думок.

У 2007 році Українське Біблійне Товариство у співпраці з видавництвом УГКЦ «Місіонер» та львівським видавництвом «Свічадо» надрукувало цей переклад накладом у 60 000 примірників, зробивши його дешевшим у порівнянні з іншими виданнями, а тому більш доступним для багатьох його читачів. У вступі до Святого Письма автор перекладу та всі, хто працював над ним, пропонуючи читачеві Боже Слово, повторюють слова автора Маковейських книг: «Ми намагалися дати душевне задоволення тим, хто захоче їх читати, легкість тим, хто волітиме затримати їх у пам'яті, а користь усім тим, кому потрапить до рук ця книга» (2Мак. 2:25). Це та мета, з якою і видано даний переклад української Біблії. У добру путь, свята Божа Книго!

**Підготував
Богдан Стасюк**

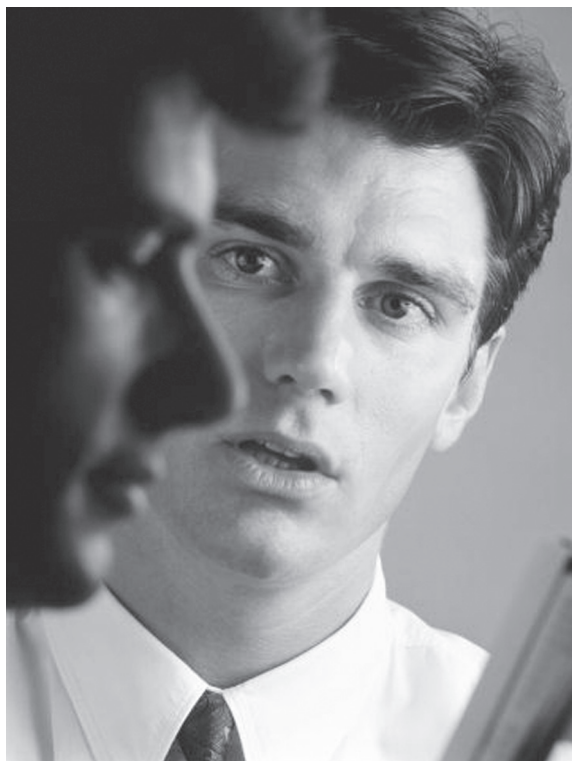
Гордість

«Перед погибеллю серце людини високо несесться» (Прип. 18:12).

Стародавній вислів говорить: «Грядущі події кидають перед собою тінь». Автор приповістей навчає, що погибелі передує гордість. Гордість, безперечно, вказує на неминучість падіння, як рух ртутного стовпчика — на зміну температури. Тих, хто підносить себе у власних очах, незмінно доганяє сором. Тому «І збентежилося Давидове серце», що слав'я людиною приходить кінець, коли вона милується власною величчю (2 Сам. 24:10).

Навуходоносор, цей могутній будівельник Вавилону, плазував по землі і в траву, як віл, доти, поки волосся в нього не виростало, як у лева, а нігті — як у птаха (Дан. 4:30). Гордість перетворила хвалька на звіра, як колись

ангела на диявола. Дорогий друже, чи не загордилося серце твоє у цього вечора? Гордість може проникнути в серце християнина так само, як і в серце грішника. Вона може підказати йому, що він багатий, розбагатів і нічого не потребує (Об'явл. 3:17). Чи милуєшся ти власною красою й обдарованістю? Чи пишаєшся благочестивою зовнішністю й духовним досвідом? Май на увазі, читаче, падіння може виявитися й твоєю участю. Помітні маки зарозумілості будуть вирвані з коренем, краса зів'яне під палючою спекою часу, а незалежність розвіється, як дим. Якщо ми забудемо прийти до підніжжя хреста в найглибшій лагідності духу, Бог не забуде використовувати Свій жезл для нашого повчання. То ж не гордися, християніне!

Дочки Целофхада

Стою в молитве

Стою в молитве приклоненно
И о проблемах говорю:
Без Бога я ничто, — смиренно
Ему я сердце отдаю.
И вот Господь меня услышал,
И тихо в сердце постучал,
И предложил подняться выше,
И жизни в нем найти причал.
О, научи нас, Друг любимый,
Как жить по истине, прощать,
Как с мужеством и дерзновеньем
Всем ближним правду возвещать.
Ты в нас вложи Свои каноны,
Излей нам, Боже, благодать,
И помощи Твои законы
Всегда сердечно исполнять.

Светлана Бурлаченко,
пос. Донское
Донецкой обл.

О БИБЛИИ

Вальтер Скотт (1771-1832), английский писатель, когда лежал на смертном одре, то сказал сыну: «Дай мне Книгу!» — «Какую, отец?» — Умиравший приподнялся и сказал: «Дитя мое, есть только одна книга — это Библия!» — то было его последнее слово.

Вильгельм Гумбольдт (1767-1835) писал: «Чтение Библии дает всегда самое действенное утешение. Не знаю ничего, с чем можно бы ее сравнить. И Ветхий и Новый Завет равно укрепляют душу...»

Локк (1632-1704), философ, сказал о Библии: «Бог — ее Автор, наше спасение — конечная цель, ее содержание — истина».

А.С. Пушкин: «Священное Писание, сколько его не перечитывай, чем более им проникаешься, тем более все освещается и расширяется. Вот единственная Книга в мире: в ней все есть!»

У давні часи на Близькому Сході жінки не мали права на власність. Якщо батько помирав, не залишивши синів, то дочки залишалися без спадку.

Першими жінками, які виявили своє право на спадщину, були п'ятеро дочок Целофхада: Махла, Ноа, Хогла, Мілка і Тірца. Целофхад, син Хедерів, помер у пустелі, і його дочки сказали, що «...він не був серед громади змовників на Господа в Кореевій громаді» (Чис. 27:3). Оскільки їхній батько помер, не залишивши інших нащадків, вони заявили про своє право на володіння батьковим майном.

Це відбулося в переломний для ізраїльського народу період — тривав новий перепис перед тим, як вступити в Землю Обітовану. Розподіл нових земель повинен був проводитися згідно цього перепису.

Дочки Целофхада знали, що за існуючими звичаями вони не отримують права на власність ні тепер, ні на Новій Землі. Їхній батько, очевидно, займав у суспільстві скромне положення. Що ж вони зробили?

Дівчата стали «перед Мойсеєм і перед священиком Елеазаром та перед начальниками, і всією громадою при вході скинії заповіту, говорячи: «...Чому ймення нашого батька буде відняте з-посеред його роду, що немає в нього сина? Дай же нам володіння серед братів нашого батька!» (Чис. 27:2,4). Щоб справедливо розглянути справу Целофхадових дочок, Мойсей звернувся за порадою до Господа, Бога істини й справедливості. «І сказав Господь до Мойсея говорячи: «Целофхадові дочки слушно говорять. Конче даси їм володіння спадковим серед братів їхнього батька, і зробиш, щоб перейшла їм спадщина їхнього батька» (Чис. 27:6,7).

Мойсей написав новий закон: «Коли хто помре, а сина в нього немає, то зробіте, щоб спадок його перейшов дочці його» (Чис. 27:8). У результаті цього рішення до цього списку були включені всі подібні випадки, коли не залишилося спадкоємців чоловічої статі.

Хотілося б звернути увагу і прийняти як взірць для наслідування ту віру, яка була в цих п'яťох молодих жінок щодо обіцяної спадщини. Ізраїльський народ усе ще був у пустелі. Вони ще не бачили Землі Обітованої, але Бог пообіцяв, що приведе їх у землю, де тече молоко й мед, і що ця земля буде належати їм і їхнім нащадкам навіки. І жінки вірили в цю спадщину. Вони не були подібні до Ісава, який так низько цінював спадщину, тобто своє перво-

родство, що продав його своєму братові Якову за сочевичне вариво. Вони насправді цінували свою спадщину, якої ще не бачили, проте ставилися до неї як до чогось дуже важливого. Їхній досвід є для нас добрим прикладом. Є спадщина набагато цінніша за Ханаанську землю. О, якби ми всі так вірили і прагнули її! Ця спадщина, яку не бачило смертне око і звуків якої не чуло смертне вухо. Це місто із золотими вулицями, якими ніхто зі смертних не ходив. Ця обіцяна земля чекає на тих, хто вірить у її існування.

Якщо ми живемо вірою, ми будемо духовно зростати, досягаючи цілковитої досконалості у Христі. Високого духовного рівня, про який говорить Біблія, — стану непорочності, перемоги над гріховними звичками (див. Колос. 1:22) — можна досягнути, лише покладаючись на силу, даровану Богом, яка є «Христос у вас, надія слави» (Колос. 1:27).

Ці п'ятеро жінок мали таку сильну віру, що відчували непереборне бажання отримати свою частку. Вони знали, були впевнені, що прийде час, коли народ ізраїльський перейде Йордан і ступить на обіцяну Богом землю, і прагнули отримати свою частку. Віра і діла цих жінок були поєднані.

Як відомо, шлях досягнення віри і діла — це постійне перебування з Богом, намагання йти з Ним усюди і щодня. Це непросто, але це єдина дорога, що веде у вічність, в обіцяну Господом землю.

Якось один учений прибув до Парижу, замовив у готелі кімнату і дав завдаток. Власник готелю запитав гостя, чи потрібна йому розписка. Гість відповів: «Ні, Бог знає про це!» «Ви вірите в Бога?» — здивувався господар. «Звичайно, а ви хіба ні?» «Ні, я невіруючий», — почув у відповідь учений. «О, якщо так, тоді прошу дати розписку».

Учений міг повірити або не повірити господарю, але Богу потрібно довіряти цілком і завжди.

І дочки Целофхада повірили. Ми не бачимо, щоб вони ходили від намету до намету, розповідаючи про свій страх не отримати землю. Так роблять багато хто з тих, хто сумнівається, зосереджуючись на своїх сумнівах і страхах. Але п'ятеро сестер звертаються прямо до Мойсея як посередника. І приніс Мойсей їхню справу перед лице Господнє.

Так само і в наш час кожний грішник може звернутися в молитві просто до Ісуса, а Він візьме нашу проблему і представить перед Богом Всесвіту.

Ця тема привертає увагу ще до одного питання. У ній міститься звернення до дітей благочестивих батьків. Хіба вам не подобається, як ці молоді жінки щиро сказали, що їхній батько не помер разом з Кореєм, а помер звичайною смертю в пустелі, як і всі інші за гріхи. Вони також рішуче і наполегливо відстоювали честь свого батька: «Чому ймення нашого батька буде відняте з-посеред його роду, що немає в нього сина?» Приємно бачити таку дочірню повагу.

«Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!» (Вих.20:12).

Випадок із Целофхадовими дочками — це одна з найбільш ранніх відомих судових справ. Юристи вважають цей випадок найстарішим з виграних процесів, «на який до цього часу посилаються як на авторитет». У журналі Американської спілки адвокатів за лютий 1928 року було надруковано статтю Генрі К. Кларка, в якій автор посилався на Целофхадових дочок, ведучи мову про «ранній декларативний процес, в якому чітко закріплюються права на майно жінок, які виходять заміж».

П'ятеро дочок Целофхада — Махла, Ноа, Хогла, Мілка і Тірца — заявили про свої права і виграли судову справу. Кажуть, що рішення, винесене в цій справі, офіційні суди на сході до цього часу приймають як закон.

Надія на Господа

«Краще вдаватися до Господа, ніж надіятися на людину» (Псал. 118:8).

Кожному з нас знайома спокуса довіряти більше тому, що бачимо, ніж поклатися на невидимого Бога. Християни часто звертаються за допомогою й порадою до людини, ігноруючи вседоступну простоту сподівання на Бога. Якщо в цей вечір ти ще відчуваєш тягар життєвих турбот, тоді подумай ось про що. Якщо ти довірив своє спасіння Ісусу й нікому, крім Нього, то чи варто турбуватися? «Варто, - відповідаєш ти, - я відповідальна людина». Але хіба не написано: «Свого тягара поклади ти на Господа» (Псал. 55:23)? «Нічим не журись, але в усьому молит-

вою та благаннями з подякою висловлюйте ваші прохання Богові» (Філіп. 4:6). Невже не можеш довірити Йому свої життєві турботи? Хотілося б. Але якщо не довіряєш Йому життєві турботи, то як довіриш духовні? А якщо ти довірив йому спасіння, то поклади й усе інше. Хіба благодаті Божої недостатньо для всіх твоїх потреб, чи мало того, що Він тобі дає? Чи потрібний тобі ще хтось, крім Того, Хто бачить все таємне? Чи захолювало Його серце? Чи стомилася рука? Якщо так, шукай іншого. Але оскільки Бог вірний, правдивий, всезнаючий, припини свої метушливі пошуки. Дорогий друже, не змішуй вино з водою, не поєднуй свою віру з окалиною людської впевненості. Покладайся на Бога й чекай благодаті лише від Нього. Перебувай у Господі. А земна надія на дім на піску нехай буде долею нерозумних. Подібно до тих, хто передбачає бурю, будуй собі будинок на Скалі віків.

■ Рука милосердя

Хочу сказати, що Господь любить і береже мене, хоча я цього й не достойна. Кожна віруюча людина розуміє, що краще для неї — жити відповідно з волею Божою. Він щодня піклується про нас, грішників, у довготерпінні Своєму, обдаровуючи нас милістю.

...У цей день перед нами лежав шлях в одне із селищ, де нас чекали. Непомітно пролетів час спілкування. Ми співали, читали Біблію. Повертаючись додому, почували себе задоволеними й утомленими одночасно.

Біля одного магазину чоловік припаркував автомобіль і вийшов, щоб купити хліба. Я залишилася з дітьми в машині. Ми звернули увагу на безпритульних хлопців біля вітрини магазину, вони поводитися дуже непристойно. Я спробувала пояснити дітям причину такої їхньої поведінки, але в цей час повернувся Віталій, сів, ввімкнув задню швидкість, машина рушила, і через секунду ми відчули поштовх. Ще через мить розлючений молодик накинувся на нас, лаючись. Спроби порозумітися й заспокоїти його були марними. Наші обіцянки відшкодувати збитки, прагнення розповісти, хто ми, й пояснити, що ця прикра пригода (наш автомобіль зачепив його машину) — випадковість, тільки ще більше злили його. Він вимагав документи. Зрештою ми поїхали в автосервіс і оцінили вартість збитку. Маленька вм'ятина виявилася дуже дорогою. Почувши суму, я оніміла, серце боляче стиснулося в грудях. Сума становила нашу місячну зарплату! Голова запаморочилася, переплуталися думки: троє дітей... як нам тепер бути?

Усі разом: я, діти, чоловік — гаряче молилися, запитуючи Бога: «Господи, покажи, за що нам це! Вкажи нам на наші гріхи, ми хочемо покаятися...»

Постало питання: де взяти стільки грошей? Вирішили позичити до зарплати в друга. Дорогою до нього автомобіль наш зупинився, сів акумулятор. Ще одна неприємність! Потерпілого молодика, що їхав за нами, тепер просто переповнювала лють: «Скільки мені ще возитися з вами?!»

Машину довелося штовхати. По-

тім відмовилися від цього задуму. Чоловік і діти сіли в автомобіль до молодика, готового на все, аби тільки отримати гроші, а я залишилася біля поламаної машини. Кинути церковне майно в степу, далеко від міста, ми вважали неможливим.

Було холодно, я дуже замерзла. Усе життя пройшло переді мною, і знову виникало все те ж запитання: «Чому?» Не знаю, скільки часу були відсутні чоловіки. Нарешті Віталій із молодиком повернулися. Віталій залишився в машині, а молодик повинен був відвезти мене додому. Може, від тепла в салоні або від жалю до себе, не знаю, сльози мимоволі капали з очей. Я сподівалася, що водій, зайнятий розмовою зі своєю попутницею, не зауважує мого стану, але він раптом різко запитав: «Чому ви плачете й плачете, жінко?» «Вам цього не зрозуміти. Вам цього просто не зрозуміти», — з сумом відповіла я. Коли ми підїхали до будинку, він раптом простягнув мені гроші: «Ось ваші гроші, жінко, візьміть!» Я відмовилася. Тоді він простягнув їх до старої доньки (дівчинка вибігла до нас назустріч). Але семирічна дитина навіть заховала руки за спину. Проте

з безневинним видом гроші взяла молодша, чотирирічна дитина.

«Якщо Бог за нас, хто проти нас?» Я йшла в будинок і плакала, не розуміючи, що відбувається.

Але тепер потрібно було якось допомогти моєму чоловікові там, у степу. Пояснивши все своїй мамі, котра залишалася вдома з нашим хлопчиком — п'ятимісячним Савелієм, я знову кинулася в темряву ночі. Спробувала зупинити будь-яку машину, але ніхто не зупинявся. Тепер у мене була можливість подякувати Господові. Я молилася: «Господи, Боже мій! Дякую Тобі й славлю за чудо сьогоднішнього вечора. Ми були винні в тому, що сталося, але Ти прийшов на допомогу, знаючи наш стан!»

Непомітно для самої себе я знову опинилася біля нашого будинку. Назустріч вибіг Віталій, радісно й полегшено вигукуючи: «Слава Богу! Все обійшлося!» Ми плакали, славлячи Господа: «Господи, не згладь Твоїх благословень з пам'яті моєї, щоб ніколи не забувати Твоїєї чудової милосердної Руки, що підтримує слабких людей у важких обставинах життя».

Віка Малярова

■ Початок у №6

Вначале было Слово ...

4. Сын

Бог Вечный Сын явился воплощенным в Иисусе Христе. Через Него все было сотворено, посредством Него был открыт характер Бога, благодаря Ему совершилось спасение человечества и через Него происходит суд над нашим миром. Будучи вовеки истинным Богом, Он стал также истинным человеком, Иисусом Христом. Он был зачат Святым Духом и рожден девою Марией. Он жил и переносил искушения как человек, однако явил Собой совершенный пример праведности и любви Божьей. Совершенные Им чудеса были проявлением силы Божьей и свидетельством того, что Он был действительно Богом — обещанным Мессией. Он добровольно пострадал и умер на кресте за наши грехи, заняв наше место. Воскрешенный из мертвых, Он вознесся, чтобы ради нас совершать служение в небесном святилище. Он опять придет в этот мир во славе для окончательного избавления Своего народа и

для того, чтобы восстановить все вновь (Иоан. 1:1—3,14; Колос. 1:15—19; Иоан. 10:30; 14:9; Римл. 6:23; 2 Кор. 5:17—19; Иоан. 5:22; Луки 1:35; Филп. 2:5—11; Евр. 2:9—18; 1Кор. 15:3, 4; Евр. 8:1, 2; Иоан. 14:1—3).

5. Святой Дух

Бог Вечный Дух Святой действовал вместе с Отцом и Сыном при сотворении, воплощении и искуплении. Он вдохновлял писателей Библии. Он наполнял силой жизнь Христа. Он привлекает и убеждает людей; и тех, кто откликается, Он обновляет и воссоздает в них образ Божий. Посланный Отцом и Сыном, чтобы всегда быть с Его детьми, Он наделяет Церковь духовными дарами, дает ей силу в ее свидетельстве о Христе и в согласии со Священным Писанием наставляет ее на всякую истину (Быт. 1:1,2; Луки 1:35; 4:18; Деян. 10:38; 2 Петра 1:21; 2 Кор. 3:18; Ефес. 4:11, 12; Деян. 1:8; Иоан. 14:16—18,26; 15:26,27; 16:7—13).

6. Сотворение мира

Бог есть Творец всего, и в Писании Он достоверно сообщил о Своей творческой деятельности. «Ибо в шесть дней создал Господь небо и землю», и все живущее на земле, а в седьмой день той первой недели «почил». Таким образом, Господь установил Субботу как вечный памятник Его совершенного созидательного труда. Первые мужчина и женщина были созданы по образу Божьему, как венец творения, получив право владения миром и обязан-

ность заботиться о нем. Мир, при завершении своего сотворения, как сказано в Библии, был „весьма хорош“, и его совершенство провозглашало славу Божью (Быт. 1:2; Исх. 20:8—11; Псал. 18:2—7; 32:6, 9; 103; Евр. 11:3).

7. Великая борьба

Все человечество вовлечено в великую борьбу между Христом и сатаной. Она началась на небе в связи с тем, что был поставлен под сомнение характер Бога, Его закон и справедливость Божьего правления во вселенной. Один из сотворенных ангелов, наделенный свободой выбора, в своем самовозвышении стал сатаной, противником Бога. Это привело к восстанию части ангелов. Сатана вызвал дух противления Богу в нашем мире, когда вовлек Адама и Еву в грех. В результате этого греха, соделанного людьми, образ Божий оказался искаженным в человечестве. По этой же причине сотворенный мир утратил свой порядок и был опустошен во время всемирного потопа. На виду у всего творения этот мир превратился в арену вселенской борьбы, в результате которой любящий Бог будет утвержден в Своих правах. Христос посылает Святого Духа и верных ангелов, чтобы они помогали народу Божьему в этой великой борьбе, направляли, защищали и укрепляли его на пути, ведущем ко спасению (Откр. 12:4—9; Исаии 14:12—14; Иезек. 28:12—18; Быт. 3; Римл. 1:19—32; 5:12—21; 8:19—22; Быт. 6—8; 2 Петра 3:6; 1 Кор. 4:9; Евр. 1:14).

Молитва

Позволь, Господь, мне верой слабой

Подняться ввысь, в голубизну небес,

Позволь мне с сердцем, полным раскаянья,

Предстать перед престолом, мой Творец.

Позволь в слезах, склонившись на колени,

Просить прощенья у Тебя, Бог мой,

Своей святой пречистой кровью

Вину греха с души моей омой.

Позволь несовершенными устами

Воспеть, Господь, Тебе достойную хвалу,

Чтоб звуки те достигли сводов рая,

Чтоб слава вознеслась к престолу Твоему.

Ирина Крылова,

г. Киев

Надія Ноя

«І вистромив руку, і взяв він її, та й до себе в ковчег упустив її» (Бут. 8:9).

Змучений тривалим польотом, голуб, зрештою, повертається до ковчега, як у єдиний притулок, де можна відпочити. Як же важко було йому! Він відчував, що може впасти, що йому не вистаєє сили, однак продовжував летіти. Ной чекав на голуба впродовж усього дня, готовий його зустріти. Голуб ставав знесиленим. Було вже недалеко до краю ковчега, ось-ось він упаде в солоні хвилі. Однак Ной вистромлює руку й бере його в ковчег. Зверніть увагу на слова «вистромлює» і «бере». Голуб не влетів сам: він був переляканий і знесилений. Він протримався, скільки було сил, і Ной вистромив руку й узяв його до себе. Це був акт милосердя щодо голуба, котрий мандрував. Він був прийнятий таким, яким був: змученим і виснаженим. Так і ти, грішнику, що кається, будеш прийнятий з усім твоїм гріхом. «Тільки покайся і навернися». Ось два милостивих Божих слова, звернених до тебе. У дзюбі голуба ще не було оливкового листочка. Були тільки мандри. «Тільки повернися» — лише це було потрібно. І він повернувся. Ной вистромив руку й узяв його. Хоч душа твоя, мандрівнику, забруднена гріхом і чорна, як вугілля, повернися до Спасителя. Кожна мить очікування лише підсилює твоє лихо. Твої спроби очиститися самостійно, без Ісуса абсолютно марні. Прийди до Нього таким, який ти є. «Вернися, відступна дочко Ізраїлева!», — говорить Господь (Єрем. 3:12). Він кличе повернутися нерозкаяного Ізраїля, хоча покаєння, безсумнівно, мається на увазі. Ісус чекає на тебе. Він вистромить руку й прийме тебе у Свій Ковчег Церкву.

Наталя Козакова

Що таке Сибір?

За географічною картою, це територія Росії. Насправді Сибір — радше образ, ніж географічне поняття. Це безмежна й таємнича земля; вона неприступна й сувора, як казкова Снігова Королева. Для тих, хто там ніколи не був, весь цей величезний простір — міста, тайга, моря, ріки, озера й болота — викликає певні асоціації: сніг, мороз, величезні відстані, дикість... А насправді Сибір різноманітний і багатолікий.

Сибір — це простір, безкрайній обрій і величні ландшафти. Вражають уяву одні тільки цифри й відстані: 7 000 км із заходу на схід, 3 500 км із півночі на південь, це площа, на якій розмістяться майже 20 Україн (площа України — 603 тис. км², довжина з півночі на південь 893 км, із заходу на схід — 1316 км). Ось яка територія Сибіру. Наприклад, лишень Іркутська область (790 тис. км²) більша за територію всієї України. У Сибіру все величезне: ріки — Об, Іртиш, Єнісей, Ангара, Лена, гори — Алтай і Саяни, озера — Байкал і Телецьке. Можна подорожувати по Сибіру сотні й сотні кілометрів — і не зустріти ні душі. Ми з родиною щоліта їдемо на машині з Новосибірська в Україну й переконалися в цьому. Про всякий випадок потрібно мати достатній запас чистої води, їжі й пального.

Перлина Сибіру — озеро Байкал. Це чудо творіння Всевишнього. У ньому зосереджено майже чверть світових запасів прісної води, причому найчистішої й прозорі. На приглубинних шарах водою живуть унікальні мікроорганізми, які є природними «фільтрами» Байкалу. Вони очищають воду. Звичайний CD діаметром 30 см видно крізь байкальську воду навіть на глибині 40 метрів. Байкальська вода, взята з глибини 400 метрів, вважається світовим еталоном води. Байкал — найглибше озеро у світі (1620 м), у нього впадає 540 (!) приток. Більше половини тварин і рослин, що живуть на Байкалі, не зустрічається більше ніде на планеті.

Могутній Єнісей — це бурхлива ріка, у деяких місцях сягає завширшки від 3 до 15 км. На берегах Єнісею живуть нечисленні народи — хакаси, тувинці, якути, буряти. Представники цих народностей володіють унікальним мистецтвом горлового співу. Співак не вимовляє слів, але у звуках, які він видає горлом, чується то музика цілого оркестру, то стукіт копит, то хрипкий стогін звіра. Мистецтву цьому вчать з дитинства, до того ж виходить далеко не в усіх. Цікаво, що виконавці горлового співу — лише чоловіки. А Красноярський край не менш унікальний за своєю природою: Полярне коло на півночі й Минусинська долина на півдні, де дозрівають кавуни й виноград.

Алтайські гори мешканці Сибіру гордо величать «російською Швейцарією». Гірськолижні зимові курорти світового рівня ваблять сьогодні численних туристів. Молодь традиційно проводить молодіжні літні табори на Горному Алтаї. Це невимовної краси недоторкана, неспаплюжена людиною незаймана природа: найчистіші гірські ріки, каскади водоспадів, гори й долини, вистелені квітучим килимом... Си-

бірські морози — особливість нашої території. Часом вони сягають 40-50 градусів. А 25-30 градусів місцеві жителі й зовсім не зауважують: це звичайна для зими температура. Ми нещодавно відчували, що таке справжні морози. У січні ми з камерним хором відвідали сибірські міста з різдвяною програмою. На декількох машинах у п'ятницю, у вечірній час, виїхали на Кузбас, до міста Новокузнецька. Проїхали 250 км від Новосибірська, і в машин почали відмовляти гальма: замерзає гальмова рідина. Ми зупинилися на найближчій АЗС, щоб вирішити, що робити далі: їхати ще 200 км до Новокузнецька чи повертатися додому. Нарешті була вкрай короткою: їдемо далі. Усього кілька хвилин на вулиці — неможливо ні вдихнути, ні видихнути, холодне голос, сльозяться очі, і ти промерзаєш наскрізь... Ми запитали в місцевих жителів, яка температура. Було мінус 47 градусів...

Зате літо на півдні Сибіру досить спекотне: до +40 градусів. Можна набити таку ж бронзову засмагу, як і на Чорноморському узбережжі. А у зв'язку з аномальними змінами клімату, в останні роки кондиціонер — користується влітку неабияким попитом. Недавно в Сибіру з'явився новий туристичний маршрут — подорож на Північний Полюс. Ось такий він — край сибірський.

Приїдьте, дорогі наші сестри й брати, побачити цей дивовижний край. Сибір, такий спочатку далекий і чужий, незрозумілий і похмурий, покаже себе в усій красі. Тут є на що подивитися. А які смачні свіжі кедрові горішки з горноалтайським квітковим медом! Особливий сибірський делікатес — це червона риба. А восени вдосталь ягід — лохина, брусниця, журавлина. Отже, ласкаво просимо до Сибіру!

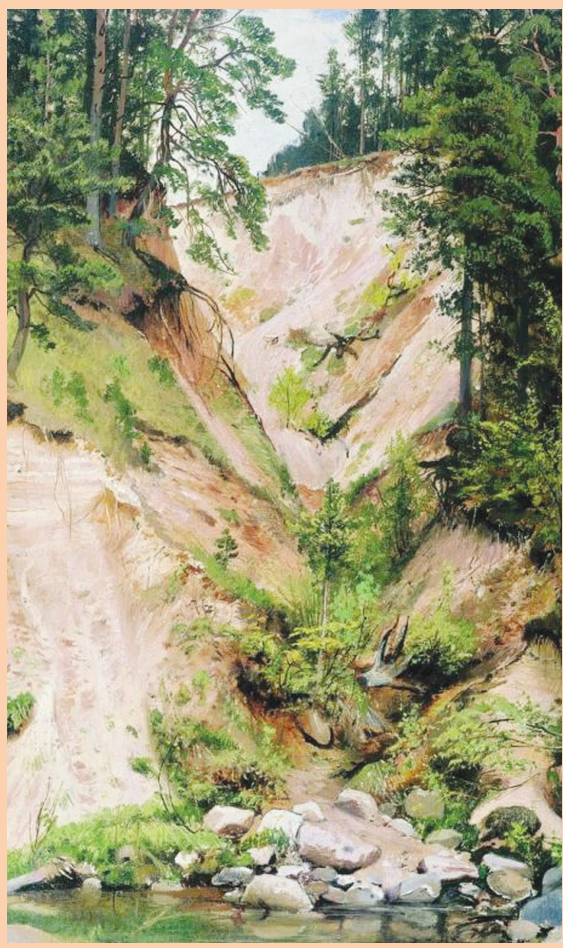
Свою розповідь мені хотілося б завершити рядками одного із сибірських поетів:

Дерева в снежном одеяне
Вокруг, куда ни бросишь взгляд.
Здесь годы, судьбы, расстоянья,
Незримо сквозь века летят.
Сибирь, земля моя без края,
Суровой блещет красотой,
Руси любимой дочь родная,
С широкой русскою душой.
Здесь снежное тайги раздолье,
Здесь кедр с сосною говорит,
Здесь, среди этого приволья,
Остановившись, время спит.

О, как хочется тишины

О, как хочется тишины,
Тишины и единства с прекрасным.
Как устали от сложностей мы,
От забот и от важных дел разных.
Суета поглотила весь мир,
Мы спешим, мы несемся, летим.
И на чей же стремимся мы пир?
Пир с Царем или с кем-то другим?
Тесно мыслям, вся жизнь в суете:
Сколько дел переделать нам надо!
Оглянись и признайся себе:
Разве в этом всей жизни награда?!
Нам бы просто пройтись не спеша
По осеннему тихому саду,
Где опавшие листья шуршат,
От реки веет легкой прохладой.
Нам бы слиться с природой вовек,
В чистоту, как в одежду, одеться.
Дорогой мой, родной человек,
Подчини же Христу мысли сердца.
Силы, время найди в суете,
Удели хоть мгновение Богу,
Попроси, чтобы был Он с тобой,
Чтобы вел тебя верной дорогой.
И неважно, что времени нет,
Что работа, заботы, стремленья
Унесли в суету много лет
И оставили нам лишь мгновенье.
Ты используй мгновение то,
Чтобы с Богом в душе примириться,
Чтоб в конце был подведен итог:
И для вечности смог ты родиться.

Вера Коровина,
г. Чернигов

Перебувайте в Мені

Тісне спілкування з Христом — вірний засіб спасіння від будь-яких скорбот і страждань. Чи болісна недуга чи просте пересичення життям — тісне спілкування з Христом зніме тягар першого й усуне надлишок другого. Будь близький до Нього, і де б ти не перебував: на вершині слави або в долині приниження, ти матимеш притулок під покровом Божих крил, під раменами вічними (Повт.Зак. 33:27). І нехай ніщо не порушує цього спілкування, цього привілею душі, що сполучилася з Господом.

Не задовольняйся випадковим спілкуванням, а прагни того, щоб воно стало постійним, тому що тільки в Його присутності знайдеш розраду й спокій. Ісус повинен стати другом, у якому маєш потребу не час від часу, а з яким щоденно ходиш. О, подорожанине, що йдеш до неба! Попере-

ду нелегка дорога, не йди без свого Вожатого! Тобі потрібно буде пройти через вогненну піч. Не входи туди, якщо Син Божий не з тобою (Дан. 3:24). Тобі потрібно буде взяти Єрихон власних гріхів. Не вступай у бій, доки, подібно Ісусу Навину, не побачиш вожда воїнства Господнього з відкритим мечем. Тобі потрібно буде зустрітися з Ісавом, але не зустрічайся з ним, доки біля потоку Яббок не здолаєш ангела (Бут. 32:24). У кожному випадку, у будь-яких обставинах тобі потрібний Ісус. Коли відкриваються залізні ворота смерті, Він знадобиться тобі найбільше. Тримайся Нареченого твоєї душі, схиляй голову Йому на груди. Попроси, щоб Він напоїв тебе «ароматним вином, соком гранатових яблук», і ти станеш перед Ним без «плями, або вади, і нічого такого подібного» (Ефес. 5:27).

Дитяча сторінка

Оскар Уайльд

Початок у №4

Счастливый принц

На следующий день ласточка полетела к гавани, где стояли большие корабли. Устроившись на мачте одного из них, она с интересом наблюдала за тем, как грузчики вытаскивают на веревках из трюмов огромные ящики.

— Раз, два, дружно! — восклицали они, подымая очередной груз.

— Я собираюсь лететь в Египет, — громко прошептала ласточка, но никто не обратил на нее никакого внимания. На темном небе появилась луна, и ласточка вернулась к своему бронзовому другу.

— Теперь я должна с тобой попрощаться, — сказала она Счастливому принцу.

— Ласточка, милая маленькая ласточка, — обратился к ней принц, — не останешься ли ты со мной еще на одну ночь?

— Наступила зима, — ответила ласточка, — и скоро здесь выпадет снег, а в Египте яркие солнечные лучи опалют верхушки высоких пальм и разомлевших от жары крокодилов, лениво плавающих вдоль берегов рек и озер и выискивающих очередную жертву. Мои соросичи уже строят себе гнезда в развалинах древнего храма, а воркующие друг с другом розовые и белые голубки с интересом наблюдают за действиями крылатых гостей с севера. Дорогой принц, я должна покинуть эти места, но я никогда не забуду тебя и следующей весной прилечу к тебе и принесу два прекрасных драгоценных камня взамен тех, которыми ты так щедро пожертвовал, чтобы спасти бедных, несчастных людей. Рубин будет краснее алой розы, а сапфир таким же синим, как

огромное море.

— На площади, где мы сейчас находимся, — продолжал принц, выслушав слова ласточки, — стоит маленькая девочка. Она каждый день торгует спичками. Сегодня утром она случайно уронила свой товар в лужу. Спички намокли и стали непригодными для использования. Девочка горько плачет, поскольку ей придется вернуться домой без денег и ей достанется за это от отца. У малышки нет ни туфель, ни чулок, ни шапочки на голове, и ей очень холодно. Вытащи мой дружок глаз и отдай его ей. Тогда отец девочки не тронет ее.

— Ладно, я останусь с тобой еще на одну ночь, — сказала ласточка, — но если я вытащу второй сапфир, ты станешь слепым.

— Ласточка, милая ласточка, — начал умолять ее принц, — сделай, пожалуйста, то, о чем я тебя прошу.

Ласточка поцинилась и вытащила сапфир. Зажав его в клюве, она стремительно полетела к стоявшей девочке и оставила драгоценный камень в ее ладони.

— Какая красивая стеклянная бусинка, — радостно воскликнула девочка и помчалась домой порадовать отца неожиданным подарком.

Ласточка снова вернулась к принцу.

— Теперь ты стал совсем слепым, и мне придется остаться с тобой навсегда, — воскликнула она, с жалостью глядя на пустые глазницы своего друга.

— Нет, моя милая ласточка, — сказал ей принц, — ты должна лететь в Египет.

— Я не могу оставить тебя, — ответила

ласточка и начала устраиваться на ночлег на мраморном пьедестале, у ног принца.

Весь следующий день она просидела на плече своего друга, рассказывая ему о том, что видела в далеких жарких странах. Она поведала принцу о красноногих ибисах, выстраивающихся рядами вдоль берегов Нила и выхватывающих из воды золотых рыбок своими глиняными клювами; о Сфинксе, таком же древнем, как наш мир, живущем в пустыне и знающем ответы на любые вопросы; о караванах купцов, перевозящих на верблюдах свои товары через Сахару и носящих в качестве украшения бусы из золотисто-желтого янтаря; черном, как эбеновое дерево, короле Лунных гор, поклоняющемся огромному кристаллу; об огромной зеленой змее, которая прячется в пальмовых ветвях; и о пигмеях, которые плавают по большому озеру на плоских листьях гигантских деревьев и постоянно воюют со стаями бабочек.

— Милая маленькая ласточка, — сказал принц, выслушав эти истории, — ты поведала мне об удивительных вещах, но еще более удивительными являются страдания мужчин, женщин и детей, живущих на Земле. Почему многие страдают и бегствуют, когда у каждого имеется возможность жить в счастье и благоденствии — вот величайшая из загадок, которые пытается разрешить человек. Полетай над этим городом, моя маленькая подружка, и расскажи мне, что ты увидишь.

Далі буде

Олексій Полосін

Любов

Люблю я Господа мого
І ближнім дорожу,
Що Бог сказав про добро
Я в серці збережу.
Словами й справами любов,
Годиться довести,
Безмежну Божую любов
Нам треба в світ нести!

Веселе серце

З веселим серцем я живу, тому що в мені Бог.
Радію я, щасливий поки ми з Ним удвох.
Люблю вітати я людей, суворо не судити -
Господь спонукує мене радіти і любити.

Не плач, кохана, все пройде так швидко,
Що на долоню не впаде сльоза,
Я буду поруч, коли дощ і вітер
Зірвалася буря й гуркотить гроза.
Минуле є, тож буде і майбутнє,
Розчаруванню, зраді гріш ціна.
За наші муки, віру і надію
Христом сповна заплачена ціна.
Чого ж ти плачеш, милая дитино?
Овечко, кинута у світі зла,
Христос знайде тебе, загублену, єдину,
І понесе до світла і тепла.
Не плач, кохана, все пройде так швидко,
Що на очах не з'явиться сльоза,
Любов спасе загублену краплину,
І ми у вічності з'єднаємо серця.

Сергій Шибало,
м. Львів

Маленька молитва

Розповідають зворушливий випадок про одну маленьку дівчинку, якій мали зробити операцію. Перед тим, як покласти її на операційний стіл, лікар сказав дівчині:

— Перш, ніж тебе вилікувати, ми покладемо тебе спати.

Дівчинка подивилася на нього і, посміхаючись, сказала:

— Якщо ви мене покладете спати, то мені потрібно помолитися.

Вона схилила коліна біля стола і сказала:

— Я лягаю спати, Господи, і прошу Тебе зберегти моє життя. Але якщо мені доведеться померти, перш ніж я прокинуся, то прошу Тебе, Господи, візьми моє життя до Себе.

Згодом цей лікар розповідав, що в цей вечір він уперше за тридцять років помолівся!

Будь-яка людина, якою б вона не була малою, може служити Богові молитвою. Спасибі Господові, що є маленькі молитви, маленькі слова, маленькі справи й пісні, доступні навіть дітям, якими вони можуть навчати та привести до Бога і нас, дорослих.

<http://uucyc.ru/story>

Сміх і сльози

Здавалося б, що спільного між цими двома зовсім протилежними людськими емоціями? Однак, якщо вірити вченим, і сміх, і сльози приносять нам емоційну розрядку, допомагають справлятися зі стресом і навіть мають властивість продовжувати життя, словом, впливають на весь організм. Наведемо докази.

Учені з'ясували, що, надаючи руху понад 80 групам м'язів, сміх зміцнює м'язову систему, регулює серцебиття, масажує внутрішні органи, знімає втому, справляє такий самий вплив, як фізичні вправи. Існує думка, що сміх протягом 27 секунд за своїм впливом на серцевосудинну систему прирівнюється до 3-хвилинного веслування! Це, звичайно, не означає, що сміхом можна замінити активні тренування. Навряд чи за його допомогою ви розвинете силу й спритність або позбудетеся зайвих кілограмів. Але те, що сміх допомагає підвищити ефективність тренувань, — факт незаперечний. Як вважають психологи, якщо людина чимось розстроєна або незадоволена то, виконуючи фізичні вправи, вона навряд чи досягне належного оздоровчого ефекту, у той час як гарний настрій при тих самих навантаженнях може помітно поліпшити фізичний стан.

Незамінний сміх і як косметичний засіб, адже він допомагає боротися зі зморшками на обличчі. Річ у тому, що порівняно з іншими м'язами, м'язи обличчя задіяні дуже рідко, особливо у дорослих. Якщо в дітей вираз обличчя змінюється по двадцять разів на день, то в людей, котрим за тридцять, — лише три. Це призводить до того, що м'язи обличчя з віком слабшають. Тому, якщо ви не маєте часу (або вам просто лінь) виконувати гімнастику для обличчя, намагайтеся частіше сміятися: адже навіть від однієї усмішки «прокидається» 17 м'язів обличчя! Уявляєте, що відбувається під час сміху, як кажуть, «до упаду»?!

Крім того, вчені з'ясували, що існує тісний взаємозв'язок між активністю м'язів обличчя і кровопостачанням головного мозку. Коли людина сміється або хоча б посміхається, приплив крові до мозку підсилюється, він одержує більше кисню, що позитивно позначається на емоційному стані. І якщо на вас турбують примхи погоди, викликаючи запаморочення й головний біль, порада єдина — смійтеся!

Сміх викликає в організмі комплексний біохімічний процес. Зокрема знижується викид «стресових гормонів» — кортизону й адреналіну, а ви-

ділення ендорфінів — власних морфінів організму — навпаки, стимулюється. Ендорфіни притупляють відчуття фізичного й душевного болю, викликають почуття задоволення собою і оточуючим світом. Крім того, сміх змінює ритм серцебиття, яке спочатку частішає, а потім знижується. Порція позитивного сміху знижує кров'яний тиск і розслабляє мускулатуру.

До речі, сміх надає і терапевтичну допомогу. Особливо тим, хто страждає на різні страхи та комплекси. Річ у тому, що зазвичай такі люди дихають неправильно: відкритим ротом і без пауз. Їхнє дихання занадто поверхове й веде до респіраторного алкалозу (підвищеного вмісту лугів у крові й тканинах організму), що, у свою чергу, викликає підвищену нервово-м'язову збудливість і ще більше погіршує ситуацію. Дихання під час сміху — правильне: вдих стає більш глибоким. Видих коротшає, легені звільняються від повітря. Людина розслаблюється, і почуття страху зникає.

Терапія сміхом допомагає відчутти себе краще навіть людям з важкими захворюваннями. У деяких закордонних клініках обладнані спеціальні «кімнати сміху». А в Німеччині, наприклад, створено об'єднання клоунів-лікарів. Клоуни відвідують хворих, зокрема дітей із онкозахворюваннями. Сміх зміцнює імунну систему, мобілізує організм на боротьбу з цією страшною хворобою і, якщо вірити фахівцям, 10 хвилин сміху продовжують життя на один день.

Плакати зі сльозами людина починає у віці 5-12 тижнів, і за все життя вона умудряється «видавити» з себе приблизно сімдесят літрів. Найчастіше ми ридаємо ввечері, між 19 і 22 годинами, пускаючи приблизно 50 сльозинок протягом однієї-двох хвилин. За статистикою, жінки плачуть у п'ять разів частіше, ніж чоловіки. Чому? Річ у тому, що в крові жінок утримується гормон пролактин, що відповідає не тільки за виділення сліз, але й за вироблення молока під час годування грудьми. До статевого дозрівання кількість цього гормону однакова в дівчаток і хлопчиків, тому всі вони плачуть часто й нестримно. А ось у дорослих жінок його рівень на 60% вищий,

ніж у чоловіків. Крім того, пускати сльозу чоловікам заважає високий вміст тестостерону в організмі, що перешкоджає нагромадженню слізної рідини. Жіночі сльози на півградуса тепліші від чоловічих, вони прозорі, як тала вода, і завдяки їм жінки легше, ніж чоловіки, справляються з життєвими негодами й навіть довше живуть.

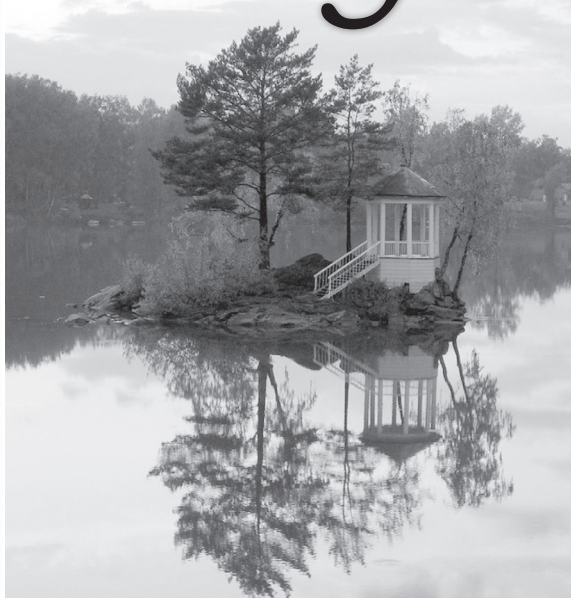
Дослідження показали, що сльози містять білок лізоцим, що знешкоджує бактерії. Напевно, тому в давніх слов'ян існував цікавий звичай: замужні жінки збирали свої сльози в спеціальні посудини, а потім, змішавши з трояндовою водою, застосовували для лікування ран. Крім того, у слізній рідині містяться ендорфіни (так, так, ті ж самі ендорфіни, вироблення яких підсилюється під час сміху). Тому сльози полегшують фізичні й душевні муки.

Виплакавшись, ми почуваємо себе спокійніше й навіть бадьоро. Відбувається це, як дослідили вчені, за рахунок того, що сльози видаляють із організму речовини, що утворюються в момент нервової перенапруги.

У своїй книзі «Перший крик» психолог А. Джейнов пише: «Плач лікує не лише психічні, але й фізичні недуги. Чомусь ця природна захисна реакція нашого організму на біль і стрес вважається ганебною слабкістю. Ми забороняємо собі давати волю емоціям, ковтаємо сльози, а потім розплачуємося за це неврозами й депресіями». Загалом, як сказано в поета, «чим більше сліз, тим більше полегшення. У сльозах і полягає лікування».

При відсутності сліз очам загрожує сухість, вони червоніють і запалюються. На рогиці можуть навіть з'явитися хворобливі подряпини, іноді недостає сліз зумовлена побічним ефектом дії деяких ліків, наприклад, антигістамінних препаратів і антидепресантів. Виділення сліз зменшується і з віком — 20% людей, старші 55 років, страждають від очної сухості. «Синдром сухого ока» — хвороба водіїв, запеклих телеглядачів і тих, кому доводиться довго сидіти за комп'ютером. В аптеках, щоправда, продаються спеціальні краплі, але вони не завжди справляються «зі слізними» проблемами.

Щедрість Божа

«Людські сини... з ситости
дому Твого напоюються»
(Псал. 36:8-9).

Цариця Савська дивувалася багатству й розкоші, що оточували Соломона, і безлічі слуг, що їли за його столом. Однак все це ніщо в порівнянні зі щедрістю благодатного Бога, що насичує щодня безліч народу. Голодні й спрагли приходять на бенкет, і ніхто не залишається голодним. Там їжа для кожного. Хоч народ, що харчується за столом Господа незліченний, як зірки на небі, кожна людина отримує свою порцію. Уявіть собі, скільки милостей потрібно одній людині, і ви зрозумієте, що ніхто, крім Бога, не забезпечить її. І все-таки Господь накриває Свій стіл не для одного, а для безлічі своїх дітей. І не на один день, а

на багато років. І не тільки на багато років, а протягом поколінь. Господі на бенкеті благодаті сповна насичуються достатком їжі в Божому домі, до того ж їжа ця не звичайна, а особливої духовної калорійності. Таке частвування обіцяне всім, хто прийде з вірою під крила Господа. Іноді я згоден одержати залишки їжі біля чорного входу Божої милості. Я був, як жінка, що говорила: «Але й щенята їдять крихти, що падають зі столу їхніх панів» (Матв. 15:27). Однак Божим дітям залишки не потрапляють: всі вони, подібно Мефішошету, їдять за царським столом (2 Сам. 9:13). З Божою милості ми всі отримуємо частку Веніаміна, тобто вп'ятеро більше, ніж припускали. І хоча потреби наші великі, ми постійно дивуємося чудовому достатку благодаті, одержуваної від Бога для насолоди й радості.

Лілія Крупська

Гарні манери

Гарні манери людини — природні. Як правило, вони відображають скромність, стриманість, зібраність, достоїнство і її вміння поважати інших.

Погані манери виражають недисциплінованість, чванливість, зарозумілість, брутальність.

Про добрі манери варто піклуватися й християнинові, виключаючи при цьому найменшу манірність, тобто напускну зовнішню вишуканість у словах, жестах, інтонації. На жаль, у деяких людей за бездоганними зовнішніми манерами може приховуватися зле, підступне й порочне серце.

Буває й так, що людина, з якою ми ведемо бесіду, справляє на нас погане враження тільки тому, що ходить перевальцем, заклавши руки в кишені штанів, або недбало сидить на стільці. Однак при ближчому знайомстві вона може виявитися досить привабливою. Відштовхує нас також людина, яка говорить непомірно голосно. І зовсім неприємно, коли при зустрічі й вітанні ви подали руку, а вас не вшанували рукоштовпанням або у своїй руці ви відчули безжиттєву долоню, простягнуту з байдужістю.

Потрібно пам'ятати, що в розмові невіжливо перебивати співрозмовника. Зайва жестикуляція також нерідко шкодить спілкуванню. Жестів повинні підкреслювати й доповнювати думку, що висловлюється, але метушливе й безладне розмахування руками тільки заважає сприйняттю сказаного.

«Шануйте всіх!», — говорить Слово Боже (1 Петра 2:17) і по тому, як людина ставиться до людей по-

хилого віку, жінок, дітей, визначається ступінь її вихованості й культури. Правильне твердження, що людина вихована уміє говорити без зарозумілості, з мудрістю та шанобливістю.

Християнська шанобливість не має нічого спільного з лестощами й догодженням. Вона ґрунтується й випливає з почуття благоговіння перед Богом. Адже любов до Бога — основа піднесених стосунків між людьми. Християнство називають релігією спілкування, у якому на першому місці стоять духовні інтереси, роздуми про божественні предмети. У християнській етиці у стосунках з людьми необхідно враховувати наступні моменти:

1. Приходити вчасно, виконувати обіцянки й зобов'язання.
2. Відповідати на всі законні вимоги, пред'явлені до вас.
3. Віддавати честь там, де її необхідно віддавати.
4. Завжди сплачувати рахунки.
5. Завжди дякувати тим,

хто щось робить для вас.

6. Просити дозволу там, де це необхідно.
7. Поважати й не псувати власність інших людей. Якщо ж ви зіпсували її, покладіть, замініть або заплатіть за неї.
8. Ніколи не жадайте від інших того, чого не робите самі.
9. Піклуйтеся про гостей.
10. Поважайте свою дружину (чоловіка), шануйте батьків, не дратуйте дітей.
11. Шануйте місцевого пастора і його підопічних.
12. Завжди у всіх ситуаціях чиніть правильно, навіть якщо це дорого вам обходиться.
13. Не втручайтеся в чужі справи.
14. Зізнавайтесь у своїй неправоті й вибачайтесь.
15. Ніколи не думайте, що хтось чимось вам зобов'язаний.

16. Говоріть правду, навіть якщо це буде коштувати вам життя.

17. Ретельно працюйте.
18. Учїться бути принциповим, непохитним у захисті істини.
19. Якщо ви не здатні виконати поставлене перед вами завдання, скажіть про це заздалегідь.
20. Не давайте обіцянок, якщо не можете їх виконати.
21. Дотримуйтеся слова, якщо ви його дали.
22. Не обмовляйте й не обманюйте.
23. Поважайте ваших старійшин.
24. Пам'ятайте будь-який прояв доброти.
25. Якщо ви помилилися, зізнайтеся в цьому й виправте помилку.

Підготувала
Аліна Береза

Познайте, что Господь есть Бог,
Он сотворил нас, мы — Его народ.
Славьте Его и благословляйте,
Идите пред лицо Его и восхваляйте!
Грех мира взял Он на Себя:
Он умер за тебя и за меня.
Жизнь вечную Он даром тем дает,
Кто имя Божье в вере призовет.
За нас Он оклеветан и избит,
Гвоздями ржавыми был ко кресту прибит,
Он жаждой был томим и кровью истекал,
Чтоб ты покался и смерти уж не знал.

Валентина Москвич,
г. Белгород-Днестровский

Некрасивих дерев не буває

Наталя Нікішина

...Дівчинка плакала. Великі сльози котилися, немов намистини, і падали на синій оксамит святкового плаття. Подружка з дитячого садка сказала їй: «Ти некрасива!» Дівчинка піднімала до мами миле, мокро від сліз обличчя й запитувала: «Чому?»

...Дівчина з ненавистю дивилася на своє відображення у дзеркалі. Вона повірила в те, що негарна на вроду. Тільки вранці її огортала щаслива надія, що ось зараз вона відкриє очі, зістрибне з ліжка, підбіжить до дзеркала й побачить себе справжньою красунею. Але посріблене зсередини скло вперто повторювало їй: «Некрасива!»

...Жінка майже не дивилася у дзеркало, не ловила своє відображення у вагонному склі. Її приречене втомлене обличчя підтверджувало сумну істину: «Я некрасива. І знаю про це».

Краса. Віддана природою, провидінням не кожному, розподілена генами намання, вона — те, чому заздрять, те, чому поклоняються. Марно запитує поет: «Чи порожня посуда вона, чи вогонь, що мерехтить у посудині?» Це запитання не до нас, не до жінок.

Тому що ми всім серцем за вогонь і готові підтримувати його в собі вічно. Але так хочеться володіти цією прекрасною посудиною, цією витонченою формою. А ми найчастіше настільки не досконалі, такі далекі від ідеалу. Так що ж нам робити? Засмучуватися? Упокоритися? Боротися зі своєю зовнішністю?

Ви любите дивитися на дерева? Я часто дивлюся на них. У хвилини суму, хвилювання або тривоги споглядання стовбурів, крон, галузок заспокоює мене й утішає. Восени, улітку, навесні й узимку я уважно розглядаю переплетення гілок, напливи на стовбурах, прожилки на листочках.

Одного разу, довго розглядаючи свою улюблену стару акацію у дворі, я зробила маленьке особисте відкриття.

Якби акація перетворилася на жінку, то вона була б літ-

ньою, втомленою, важкою. Але це тільки дерево. Взимку акація в снігу, восени в наскрізному легкому листі. А навесні прямо із цього грубого чорного стовбура проростають молоді короткі паго-ни, на яких гронами звисають білі суцвіття. Стара, важка, вона надзвичайно гарна! Вона прекрасна завжди, у будь-яку пору.

Моє відкриття полягає в тому, що некрасивих дерев не буває. Молоді й старі, висохлі й зеленіючі — вони прекрасні. Білокорі ніжні берези, казкові зелені осики, царствені, зібрані каштани... У квітах, у плодах, у листі або в снігу — вони досконалі, реальні. Вони — те, що є. Дерев.

А ще не буває некрасивих квітів, і некрасивого неба, і некрасивих каменів, і некрасивого дощу... Іноді я мрію відкрити «Салон краси». У ньому ніх-

то не робив би маски й макіяжі. Його двері вели б прямо в поле, у ліс, у сад. І якийсь старий дивак, сивий і натхненний, немов геніальний творець скрипок, говорив би кожній із нас: «Дивіться, пані моя, ось троянда. Її пелюстки ледь-ледь вологі, як губи дівчини, її форма бездоганна, а колір яскравий. Ось квітка суніці. Вона майже непомітна, але придивіться: у неї жовта серцевина, а на квітці блакитні прожилки, немов на повіках сплячої дитини! Хіба ця малесенька квітка менш чудова, досконала, витончена, ніж троянда?»

І він повів би кожному з нас під відкрите небо, під теплий дощ. Він показав би нам легкість хмар і водночас їх важкість, благородне золото й потемнілу мідь дубових гаїв, тиху чарівність польових і лугових квітів... Він змусив би нас стати ними — квітами, травою, деревами, камінням. І ми б замовкли, заспівали, завергли або почали виявляти радість...

Він повів би нас далі, цей старий, схожий на скрипкового майстра, і перед нами розгорнулися б геніальні полотна.

І ми б виходили, сповнені внутрішньої музики, немов скрипки з майстерні генія... І ми б стали собою — такими, якими ми задумані. Прекрасними! Прекрасними у своїй гармонії свого умиротворення.

Дивіться на дерева. Вони підкажуть вам шлях до вашої краси. Адже некрасивих дерев не буває. І жінки завжди бувають тільки прекрасними.

Корнелій Тацит

Найбільший римський історик Корнелій Тацит (55-120 pp.), розповідаючи про пожежу в Римі влітку 64 року, говорить, що Нерон звалив провину на християн. Жоден серйозний дослідник не може пройти повз таке важливе свідчення. Древс та інші міфологи намагалися всіяко применшити його значення, пояснюючи його пізнішою християнською вставкою. Але місце про Христа в Тацита, де про нове вчення сказано в грубій, повних ненависті виразах, не може бути вставкою, хоча б уже тому, що в жодного християнина не піднялася б рука писати про свою віру в такому дусі.

■ Справжнє благочестя

Влюбился я в Твоє творення

Влюбился я в Твоє творення,
Все так прекрасно Ты создал.
Земля в цветах! Я в изумленьє,
В душе луч света воссиял!
Как хороши поля и горы,
Какой простор в лесу, в воде,
Как тонко сотканы узоры
Снежинок белых на окне.
О, как прекрасно птичек пенье,
Они так радостно парят,
И небо в красоте весенней
Оделось в солнечный наряд.
О, Бог — Любовь, Художник жизни,
Какое счастье быть с Тобой,
Стремиться к вечности, к Отчизне,
Иметь в душе святой покой.

Игорь Иванов

ПЕРЕБОРЮЙТЕ ПУСТЕЛЮ

У житті бувають моменти, коли ви нібито йдете по пустелі. Немає більше бажань діяти, усе стає чужим і безбарвним. Найважче — це не почувати більше любові, прагнення, віри. Це набагато важче, ніж втратити гроші, занедужати, зазнати невдачі. Оскільки таке може трапитися з кожним, ви повинні знати, як протистояти цьому.

Навіть серед «пустелі» потрібно знайти в собі сили й звернутися до Бога: «Господи, я у Твоїх руках. Ти мені вказав дорогу. Чи є вода в цій пустелі, чи немає, я йду по ній, я служу Тобі. Я люблю Тебе, Господи, допоможи мені». Ви не повинні втрачати вашу віру й вашу любов.

Продовжуйте йти ще з більшою запопадливістю й вірою, що зросла. У цьому ваше єдине спасіння. Не піддавайтеся тузі й зневірі. Зробіть усе можливе, щоб продовжити шлях, і ви обов'язково знайдете і їжу, і трохи води: адже навіть у пустелі зустрічаються оазиси. Ідіть доти, поки не відкриєте в самому собі цього оазису, щоб знайти там воду. А це дозволить вам продовжити ваш шлях. Вода усередині нас — це наша смиренність, наша любов до Бога і ближніх.

Ми добре пам'ятаємо відомий вислів А.П.Чехова: «У людині повинно бути все прекрасне: і обличчя, і одяг, і душа, і думки». А що можна сказати про сучасну людину, зокрема про християнина? Можливо, сьогодні це не актуально? Головне — внутрішня гармонія? Багато хто саме так і думає.

«Заговори зі мною, щоб я побачив тебе», — просив своїх учнів давній мудрець. Мова людини відкриває її сутність, внутрішній світ. Мова — показник духовного рівня особистості, рівня взаємостосунків з Богом. Усі ми з вами подорожуємо в океані слів, щодня спілкуючись з людьми різної культури, мови. Еллен Уайт, характеризуючи манери людей розмовляти, вказувала, що мова буває різною: виразною, зрозумілою, простою, гучною тощо. Але вона може бути й дефектною, перекрученою, грубою. Звичайна мова може мати цілий ряд позитивних характеристик.

Ми, віруючі люди, прагнемо жити в тому новому світі, де негативні характеристики слова будуть неможливі. Тому необхідно постійно докладати зусиль до того, щоб мова наша була гідною для спілкування, а саме з Тим, Хто «визначніший від десяти тисяч інших... і він весь — пожадання...» (П.Пісень 5:10,16).

Чи готові ми до такого спілкування? Якою мелодією увільється наша мова в небесну гармонію? Ось рецепт для вдосконалення нашої мови: «Справжнє благочестя, тісний зв'язок з Богом і щоденний живий досвід у пізнанні Христа зобов'язують навіть недолугого красномовним».

Манери

Деяким тема про манери здається застарілою і безглуздою. Вони вважають, що це тільки дворяни викладали своїм дітям уроки благопристойної поведінки й культурних манер. Тому деякі віруючі заявляють: «Про які манери може йти мова в такому оточенні? Більшість із нас — люди «від плуга, незнатного роду». Однак апостол Павло писав, що «Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити премудрих, і немічне світу вибрав Бог, щоб засоромити сильних» (1Кор. 1:26,27). А це означає, що знатним родом можна назвати рід християнський. Чи розуміємо ми, як високо підноситься він у Всесвіті. Чи розуміємо ми, Хто є нашим Найближчим Ро-

дичем? Будемо ж прославляти свою родину! Господь не задоволений, коли Його діти мають низьку самооцінку. Він викупив їх надто дорогою ціною, тому вони зобов'язані належним чином оцінювати себе й мати манери, що відповідають високому соціальному стану.

Так, у наш час немає інститутів шляхетних дівчат, практично не існує закладів, де б навчали хорошим манерам; але кожний християнин — учень вищої школи найблагороднішого Вчителя. І манери кожного учня — наочне свідчення його успішності в школі Христа, де основним предметом є наслідування Вчителя...

«Чим ближче людина до Бога, тим бездоганніші будуть її манери. Наш Взирець — Ісус Христос — ніколи не був грубим і нетактовним. Справжня релігія облагороджує розум, освячує судження, робить смак людини вишуканим і витонченим.

Християнські манери незрівнянно вищі за світські, адже вони виникають із оновленого, відродженого серця. Обов'язковою ознакою відродженої людини будуть вишукані манери. Це не зовнішній напускний лиск і не манієрне вдавання, властиве світським людям, але справжня небесна витонченість і любовність. Якщо все вищесказане справедливе для простого християнина, наскільки ж воно необхідне служителів Слова! Адже «манери, з якими

подається Істина, часто визначають її прийняття чи відкидання».

Тому до кожного християнина звучить заклик: «Постійно вдосконалюйтеся, піднімайтеся все вище й вище. Шукайте Господа всім серцем, ставайте витонченішими, безперестанно підвищуйте свою духовну культуру. Тоді у вас буде найкращий диплом, який тільки можна отримати, — підтримка Бога».

Одяг

Наш одяг передусім впливає безпосередньо на нас самих. Він впливає на наше самопочуття, згодом формує стійкі почуття, а потім — і певний стиль поведінки. Можна сказати навіть більше — одяг формує характер! Існує певний стиль одягу, що руйнує добрий характер і духовність свого власника!

«Екстравагантна сукня, що привертає увагу, занадто часто збуджує хтивість у серці одягненої в неї, а також ниці бажання в серцях, що дивляться на неї». Тому ланцюжок закону впливу можна продовжити в такий спосіб: одяг — почуття — поведінка — характер.

Ось чому Бог — Великий Психолог людської душі — вимагав, щоб одяг священиків, що здійснювали служіння у святині, цілком відповідав певному стилю. «Вони повинні були одягатися відповідно до свого служіння, і Бог докладно вказав, яким повинен бути цей одяг».

Великий Бог, Який управляє світами в нескінченному космосі, не вважав дріб'язковим для Себе вказувати на дрібні деталі одягу священиків і левитів. І це не випадково, адже кожна деталь, символізуючи досконалість Великого Небесного Первосвященника, справляла відповідне психологічне враження в першу чергу на самого служителя, а потім на серця й розум Божого народу.

Чи цікавиться сьогодні Господь одягом своїх дітей, і зокрема служителів? Звичайно! Ось що пише натхненне перо: «Одні служителі одягають піджак світлих тонів зі штанами темного кольору або темний піджак зі світлими штанами... Костюм темних тонів більше пасує служителів за кафедрою й справляє на людей краще враження, ніж поєднання двох або трьох різних відтінків». «Якщо служитель недбало одягається, він ображає людей витончених, з гарним смаком... Деякі душі ми втратили через неохайність служителя».

Нехай же на кожній деталі одягу глашатаїв відбиваються небесні пахощі, що свідчать на користь тієї святої релігії, яку вони сповідають.

Відсутні батьки

«Ну, добре, — сказав він і пішов, усміхаючись. — Коли ти прийдеш додому, тату?» «Я не знаю. Коли я повернуся, ми все ж таки пограємося. Віриш, синочку?» «Так, я знаю...»

Одного разу син приїхав на канікули додому. Він так змужнів. Я його довго чекав і хотів з ним поговорити, сказати, що я ним пишаюся. «Присядь на хвилинку, синку». Він поправив волосся і з усмішкою сказав: «Знаєш, тату, мені потрібна сьогодні машина. Дай мені ключі... Дякую. Бувай». «Коли ти повернешся, синку?» «Я не знаю точно, але коли повернуся, ми з тобою обов'язково поговоримо».

З тих пір минуло багато років. Син давно поїхав від нас. Учора я йому зателефонував і запросив приїхати у надії побачитися, а він мені відповів: «З радістю, якби був час, але ти ж знаєш, нова робота, діти, справи. Я радий, що ти зателефонував. Дякую тобі, тату». Поклавши слухавку, я зрозумів: мій син виріс і став таким схожим на мене.

Будинок мого дитинства

Я пам'ятаю будинок мого дитинства, де все було чисто й охайно. Моя мама була дуже зайнята, щоб займатися мною, батько цілими днями був на роботі, і я звикла гратися на

самоті й співати просту пісеньку: «Мамо, пограйся зі мною. Тату, заліз з мною на дерево, зав'язи мені шнурки на черевиках. Мамо, обійми мене міцніше. Тату, я люблю тебе. Мамо, я люблю тебе». Потім я пообіцяла собі, що коли в мене будуть діти, я відкладу вбік усі свої домашні справи й усі насади світу... І нехай у кутках буде павутина і пил на стелі, і нехай справи обступлять мене, я не буду втрачати час на себе. Але, почувши кроки моєї дитини, я відкладу всі справи й буду тільки матір'ю, я буду гратися з моїми дітьми й скажу: «Дитино, іди до мене, ми пограємося разом, я допоможу тобі залізти на дерево, зав'язати шнурки на черевиках. Я міцно обійму тебе, тому що я дуже люблю тебе».

Як же сумно, коли батьки цілком занурені в життєві турботи про хліб насущний, не знаходять часу для близького спілкування зі своїми дітьми. Адже обділені увагою, любов'ю, ласкою і ніжністю вже дорослі діти не зможуть подарувати все це своїм немолодим батькам. Бо що людина посіє, те й пожне. Закон посіву й жатви незмінний!

**Підготувала
Людмила Гануліч**

Сучасна домогосподарка

■ Євгенія Плахота

Говорит Суцый

Я — Бог твой и твой Спаситель,
Я — кладезь воды живої,
Ты душу не можешь насытить
Рожками из мира сего.
Таким, как ты есть — принимаю
И щедро благословлю,
Ты мыслишь: «Прощу ли?» —
Прощаю!

И все потому, что люблю.
Гордиться тебе не полезно,
На этой земле ты — гость,
Ты пар, что скоро исчезнет,
Ты праха жалкая горсть.
Мне дорого исповеданье
Души, истомленной борьбой,
И как не явить состраданья
Трепещущему предо Мною?!
Ты создан Мною для Неба.
Творец и Спаситель — Я,
И если не можешь без хлеба,
Тем более без Меня.
Покаяться — значит к счастью
Дорогу из мрака найти,
Я буду твоею частью,
Лишь в сердце Меня впусти.
Таким, как ты есть — принимаю
И щедро благословлю.
Ты мыслишь: «Прощу ли?» —
Прощаю!

И все потому, что люблю.

А.Н.

Рідна мова

Рідна наша мова!
Як без тебе жити?
Ти така чудова,
Сонцем перелита.
Рідна наша мова!
Як без тебе бути?
У твоєму слові
Розквітає рута!
Рідна наша мова!
Ти як та полова
У вогні горіла.
Та зростала знову.
Колоситься в полі
Золотаве жито.
Рідна наша мова!
Будеш завжди жити!

Ярослав Ковальчук

Тривалий час нелегка домашня праця жінок сприймалася як «дармоїдство», не оплачувалася, не вважалася внеском жінок у суспільно-економічний розвиток країни. Сьогодні домогосподарки вже є новою соціальною групою: це й тимчасово безробітні, і ті, які перебувають у декретній відпустці, і дружини служителів, а також пенсіонерки. Проте безробітні жінки під тиском працюючих подруг, родичок, а то й власних чоловіків найчастіше почувають себе незатишно.

Більшість чоловіків схильні вважати домашню роботу, турботу про дітей заняттям легким, чимсь подібним до відпочинку. 93% заміжніх жінок стверджують, що найкращим партнером у довірчому спілкуванні є не чоловік, а близька подруга. При цьому жінці доводиться стикатися зі словесною, а іноді й фізичною агресією в родині.

Більшість жінок-домогосподарок явно або підсвідомо бояться двох «невідворотних» подій у невизначеному майбутньому. По-перше, втрати зацікавленості з боку чоловіка, по-друге, голодної старості. Пам'ятайте: «Усі щасливі родини щасливі однаково, кожна нещасна родина нещасна по-своєму». Лише раз за кілька років у газетних новинах можна натрапити на скромну замітку про те, як якась літня пара в одному з міст відсвяткувала «золоте» весілля. Тому - створюється помилкове враження, що нормальних родин у світі практично не залишилося. Вони ніби не в моді. Усі сили кинуті на те, щоб допомогти жінці стати незалежною від чоловіка, навчитися маніпулювати ним, як говорять, «тримати на прив'язі», а у випадку, якщо раптом не втримаєш, напотові поради, щоб заполонити нового кандидата. Основними засобами покороєння чоловіків оголошені краса й впевненість у собі. Життя жінки намагаються перетворити на бої без правил, де щодня доводиться виступати проти численних реальних або уявних суперниць. Мільйони жінок відчайдушно чіпляються за кар'єру, витрачають чималі кошти на макіяж і модний гардероб, боячись, що чоловік рано чи пізно розчарується в них.

Давайте спробуємо відокремити неправду від істини! По-перше, неправда, що домогосподарки швидше перестають стежити за собою й деградувати. Насправді опуститися може кожна з нас — і працююча, і непрацююча. Згадайте себе до заміжжя й подивіться на себе зараз... Звичайно, одяг домогосподарки відрізняється від костюма ділової жінки, але справжня жінка завжди вміє подобатися чоловікові. Наприклад, зранку не бігати по квартирі в халаті, а витратити п'ять хвилин для того, щоб умитися, поправити зачіску й перевдягтися в щось зручне й симпатичне.

По-друге, деградуємо ми не тому, що

менше вчимося, а тому, що втрачаємо життєві орієнтири, розчаровуємося в собі. Агата Крісті, наприклад, сюжети для своїх творів складала, коли мила ненависний посуд. Непрацюючій домогосподарці Астрід Ліндгрен довелося вигадати Карлсона й Пеппі Довгупанчоку, розповідаючи казки на ніч своїй дитині. Художниця Зінаїда Серебрякова, «найгармонічніший талант Срібного століття», найбільше любила писати портрети своїх дітей і близьких.

По-третє, ні краса, ні інтелект, ні навіть талант не дають нам гарантії сімейного щастя. Хто не зберігає вірності сам, не заслуговує на вірність, чи не так? Що є вірністю дружини? Це постійне, неухильне виконання певних обов'язків і обіцянок.

Неправда, що коли ви підете на роботу, у життя негайно увірветься довгоочікуване щастя: зміниться фігура, зникнуть зайві кілограми, чоловік закохається у вас без пам'яті, діти почнуть самостійно робити уроки, на кухні з'явиться скатертину-самобранка, а всю домашню роботу виконають «трое зі скриньки». Неправда й те, що сидіння вдома автоматично робить вас спокійнішою.

Щоб знайти себе, жінці потрібно відповісти на питання: «Для чого я живу?» і «Чому зі мною трапляються ті чи інші речі?» Чи намагалися ви з чоловіком побудувати глибокі довірчі взаємини? Чи знаєте ви його насправді? Як його таємні потреби? Чи відчуває він вашу любов і повагу? Як трапилося, що він не став близьким другом? Можливо, щось у вашій поведінці відштовхнуло його? Може, у глибині душі ви вважаєте себе кращою за нього і щодня намагаєтеся йому це довести? Не соромтеся називати речі своїми іменами. Адже наявність помилок і навіть нашої провини завжди дарує нам надію на каяття й зміну на краще. Якщо ж ми скрізь праві, то залишаємося наодинці зі своїм боєм і не маємо ніякої надії.

Нам дуже часто буває зручно почувати себе жертвами. Жертва не відповідає за свої вчинки, в усьому винний хтось інший. Біблія ж пропонує взяти на себе відповідальність за своє життя, емоції й ставлення до людей. Погодитися з цим

важко, однак шлях до звільнення починається із самої себе. Ми не можемо переробити чоловіка, але ми можемо змінити своє сприйняття. Не самі, звичайно, а з Божою допомогою. Ми можемо молитися за себе, за чоловіка, за дітей і свої потреби. Ми можемо визнати свої власні помилки й довідатися, як їх позбутися. Багато віруючих жінок знаходять заспокоєння своїм душам, навіть незважаючи на те, що зміни не настають роками.

Еллен Уайт говорить про те, що домашні обов'язки — це найсвятіші обов'язки, до яких приготував нас Господь. Якщо жінка шукає в Бозі силу й розраду й у страху Господньому намагається виконувати свої щоденні обов'язки, то вона здобуде повагу й довіру свого чоловіка й побачить, що її діти виростуть чесними людьми, маючи моральну силу діяти справедливо. Багато хто у гонимстві за матеріальним нехтує своїми першорядними й важливими завданнями — веденням домашнього господарства, створенням сімейного затишку й вихованням дітей.

Біблія не сповіщає про те, чи потрібно жінці працювати поза сім'єю чи ні, тут вибір за нами. Важливо подивитися, на що жінка покладається в пошуках щастя. Вдале заміжжя, діти, друзі, будинок або робота рано чи пізно розчарують її. Однак це розчарування не обов'язково повинно розбити нам серце й забрати рештки надії. Ліки від хронічної перевтоми, непевності в собі будь-яка жінка може знайти в Бозі, у Його невичерпній Любові, у Його негасимій Надії. Слова Ісуса Христа сказані, по-моєму, саме для жінки: «Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, — і Я заспокою вас! Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний сердцем, — і знайдете спокій своїм душам. Бо Моє ярмо любе і Мій тягар легкий» (Матв. 11: 28-30). Ви вже відчули на своїх тендітних плечах тягар ярма повсякденності. Я впевнена в тому, що Бог приготував вам особливу, посилену ношу, не таку, як звалоє на нас із вами цей жорстокий світ, а часом і ми самі. Не бійтеся завжди йти шляхом, на якому вас підтримає наш Спаситель Ісус Христос!

ДЯКУЙТЕ ЗА ВСЕ!

Ви відчуваєте себе нещасним і клянете долю? А чи дякували ви Богові сьогодні? Ви думаєте, що вам немає за що Його дякувати: адже ви так нещасні. Але ж ви можете ходити, дихати «Так? Ви поспідали, так? Ви можете говорити, так?» — Отож, дякуйте Богові за це, тому що є люди, які не можуть ні ходити, ні дихати, ні їсти, ні говорити.

Ви нещасні тому, що вам ніколи не спадало на думку, що потрібно дякувати за все. У світі так багато страждань. Дякуйте Богові за те, що Він вибрав саме вас, щоб іти шляхом, яким ви йдете, і робити те, що ви робите.

Щоб змінити ваш стан, вам, насамперед, потрібно визнати, що немає нічого прекраснішого, ніж бути живим, ходити, бачити, говорити. Завтра ж вранці, прокинувшись, дякуйте Богові. Скільки людей більше не прокинуться або прокинуться паралізованими, або їм не буде чим нагодувати своїх дітей.

Будьте вдячні! Повторюйте: «Спасибі Тобі, Господи. Сьогодні ти зберіг мені життя, здоров'я, і я хочу виконати волю Твою». Якщо ви цінуєте все, що дає вам Бог, Він не залишить вас без своїх благословень.

Небесна ПРОПОЗИЦІЯ

Церква Адвентистів сьомого дня
і телеканал "Надія" ініціюють
програму з вивчення Біблії

Живи за БІБЛІЄЮ

www.hopechannel.info
www.adventist.org.ua

телефон гарячої лінії:

8 800 50 157 80

безкоштовно зі стаціонарних телефонів по всій Україні

Польсько-український проект

Український гуманітарний інститут
та Вищий навчальний заклад Польщі (ВГТШ) в Подкові
Лесно́й оголошують набір на навчання за програмами:
(заочна форма навчання)

- менеджмент туризму у біблійних країнах;
- профілактична медицина (обов'язково наявність базової медичної освіти).

Термін навчання від 1-го до 3-х років з отриманням диплому державного зразка Польщі (Європейський диплом). Прийом документів здійснюється в Українському гуманітарному інституті.

Наша адреса: м. Буча, Київська обл., вул. Інститутська, 14

Довідки за телефонами: 8 044 97 49 796, 8 050 443 61 91, на сайті: www.ugi.edu.ua

Український гуманітарний інститут

Вищий навчальний заклад III рівня державної акредитації,
який входить до Міжнародної асоціації християнських навчальних закладів.
Ліцензія МОІНУ №395107 від 14.12.2007

Оголошує набір

Поступивши ти отримаєш:

- студентське містечко в курортній зоні;
- християнські принципи та здоровий спосіб життя;
- родинну атмосферу;
- по закінченню - диплом державного зразка.

Спеціальності:

- менеджмент ЗЕД
- маркетинг
- фінанси та кредит
- філологія (англійська та німецька)
- філософія (релігієзнавство)

Християнський радіотелецентр «ГОЛОС НАДІЇ»

Слухайте нас на
Першій програмі Українського радіо:
Вівторок 21:30 — 21:45
Субота 16:25 — 16:30
Другій програмі Українського
радіо «Промінь» (FM 105):
Понеділок 11:55 — 12:00
Вівторок 18:15 — 18:30
[www. awr.org.ua](http://www.awr.org.ua)

Радіо
«ГОЛОС НАДІЇ»
проводить заочні курси з вивчення Біблії.
Матеріали надсилаються безкоштовно
Наша поштова адреса:
04071, Київ-71 а/с 36
тел. (044)425-31-91
e-mail: bibleschool@mail.ru

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код: ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380 805
Найменування банку
«Райффайзен банк Аваль»
у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя».

Відповідальний за випуск: директор
видавництва «Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва:
Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Віліна Меркулова
Над номером працювали: Інна Джердж,
Тамара Грицюк, Юлія Вальчук, Юлія Сміль
Наклад 100000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net тел. (044) 428-84-38
[www: adventist.org.ua](http://www.adventist.org.ua)

Редакція залишає за собою право публікувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003